

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 339/2025-74

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, MHA – ADVOKÁT s. r. o., Masarykova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1D/123/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1D/123/2009 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Spišská Nová Ves **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1D/123/2009 konal bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Spišská Nová Ves **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **ukladá** zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia **1157,52 eur** na účet jeho ustanoveného právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Okresný súd Spišská Nová Ves **je povinný** nahradiť trovy právneho zastúpenia **1157,52 eur** na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
6. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v dedičskom konaní po poručiťelke [REDAKOVANÉ], zomrelej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poručiťelka“), v ktorom sťažovateľ vystupuje ako poručiťelkin dedič (syn zomrelej). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a žiada primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur.

2. Po zistení osobných, majetkových a zárobkových pomerov sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 339/2025-32 z 29. mája 2025 ustanovil právneho zástupcu označeného v záhlaví tohto nálezu, ktorý následne ústavnému súdu na výzvu doručil 12. júna 2025 doplnenie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 339/2025-42 z 23. júna 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu s ustálením predmetu ústavnej sťažnosti tak, ako je to uvedené v záhlaví a v bode 1 tohto nálezu.

3. Ústavnou sťažnosťou napadnuté konanie sa začalo vydaním uznesenia o začatí dedičského konania 3. augusta 2009 a zároveň bola prejednaním dedičstva po poručiťelke poverená notárka [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „súdna komisárka“ alebo „notárka“). V priebehu dedičského konania bolo podané zo strany sťažovateľa množstvo opravných prostriedkov proti rozhodnutiam súdov, pre ktoré spis zotrval po určitú dobu na súdoch vyššieho stupňa. Taktiež boli z jeho strany opakovane vznesené námietky zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu a početné žiadosti o odročenie, resp. o zrušenie nariadených termínov pojednávania na prejednanie dedičstva. Po vykonaní potrebných procesných úkonov zo strany súdu bol spis viacnásobne zaslaný súdnej komisárke na ďalšie konanie (máj 2010, júl 2011, apríl 2018, september 2022), ktorá cyklicky nariaďovala termíny prejednania dedičstva a ktoré boli zrušené zväčša z iniciatívy sťažovateľa.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 1D/123/2009-278 z 19. februára 2015, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cdo/4/2015-299 z 30. marca 2016, bolo dedičské konanie prerušené do právoplatného skončenia sporového konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15C/389/2009. V časti bol návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konaní vedených pred okresným súdom sp. zn. 10C/92/2007 a sp. zn. 14C/88/2007 zamietnutý. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré bolo pre nedostatok právneho zastúpenia odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/59/2017 z 28. februára 2018. Až uznesením z 11. apríla 2018 okresný súd rozhodol o pokračovaní v dedičskom konaní.

5. Vo veci samej okresný súd rozhodol uznesením č. k. 1D/123/2009-428 z 10. decembra 2019, ktoré bolo zrušené uznesením krajského súdu č. k. 9CoD/4/2020-467 z 28. januára 2021. Dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/178/2021 z 18. augusta 2022 odmietnuté pre nedostatok právneho zastúpenia. Po predložení spisu súdnej komisárke na ďalšie konanie, ktorá v období od marca 2023 do januára 2025 viacnásobne určovala termín prejednania

dedičstva po poručiiteľke, nie je dosiaľ dedičské konanie ukončené, najmä pre neustálenie súpisu aktív a pasív dedičstva.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, v znení jej doplnenia, prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu namieta, že v dedičskom konaní, ktoré trvá viac než 15 rokov, nebolo vydané meritórne rozhodnutie. Argumentuje neprimeranou dĺžkou súdneho konania výrazne prevyšujúcou aj iné obdobné konania, ako aj dlhodobou nečinnosťou súdu. Zdôrazňuje vlastnú právnu neistotu týkajúcu sa dedičstva, s ktorým nemôže nakladať, keďže na pozemkoch po jeho zosnulej matke došlo k výstavbe troch rodinných domov a zriadeniu vecného bremena. Poukazuje pritom na jednotlivé skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre posúdenie prietáhov v napadnutom konaní.

6.1. K právnej a faktickej zložitosti uvádza, že predmetná vec nevykazuje žiadnu zvýšenú skutkovú alebo právnu zložitosť. V danej veci nie je ani vysoký počet dedičov či ich nekontaktnosť, ktoré by spôsobili prietahy v konaní.

6.2. K správaniu sťažovateľa tvrdí, že počas celého konania bol plne súčinný, aktívny, uplatňuje svoje právo na spravodlivé dedičské konanie a nemožno mu pričítať žiadny podiel na dĺžke konania.

6.3. K postupu samotného súdu (notárky) poukazuje na dlhotrvajúce obdobie totálnej nečinnosti, ako aj na neefektívnu a nesústrednú činnosť. Zastáva názor, že hoci úkony vykonali, tieto nevedli k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

7. Priznanie primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur odôvodňuje tým, že vyše 15 rokov nečinnosti viedlo k frustrácii, k strate dôvery rýchlo a bezprietáhovo rozhodnúť jeho právnu vec. Trvajúce prietahy majú pre sťažovateľa významný dopad na jeho sociálnu a ekonomickú situáciu.

8. Podaním doručeným ústavnému súdu 9. júla 2025, spísaným a podaným sťažovateľom, prezentuje svoje stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu doručenému ústavnému súdu 14. apríla 2025 (zosumarizovaného v bodoch 4 a 5 uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 339/2025-42 z 23. júna 2025), v ktorom uvádza nasledujúce skutočnosti:

8.1. Predseda okresného súdu preukázateľne a účelovo zavádza ústavný súd, taktiež preukázateľne a účelovo zavádza, klame a hrubo osočuje sťažovateľa v snahe znížiť dobu prietáhov v konaní.

8.2. V žiadnom prípade neodmietal uviesť konkretizáciu aktív a pasív. S poukazom na prílohy pripojené k svojmu vyjadreniu (osvedčenie o dedičstve, ako aj uznesenie krajského súdu z 28. januára 2021) tvrdí, že neustále množstvom písomných podaní uvádza, čo bolo potrebné k ukončeniu konania.

8.3. Pokiaľ ide o zodpovednosť za prietahy v dedičskom konaní, sťažovateľ tvrdí, že predseda súdu v snahe zakryť skutočnú príčinu zatajuje postup okresného súdu, ktorým sám spôsobil prietahy. V naznačenej súvislosti poukazuje na to, že sudkyňa [REDAKOVANÉ] dala súhlas na odcudzenie majetku nebohej poručiiteľke a ktorú „psychicky tento súd utýral k smrti a kde ponižil jej ľudskú dôstojnosť na samé dno“. Dodáva, že o tejto skutočnosti je z roku 2001 množstvo dôkazov, a opätovne poukazuje na uznesenie krajského súdu z 28. januára 2021 o tom, že poručiiteľka vlastnila firmu za života, avšak v osvedčení o dedičstve sa nenachádza. Predseda okresného súdu tiež podľa sťažovateľa opomenul uviesť, že konajúca sudkyňa [REDAKOVANÉ] sa po prvom pojednávaní stretla s jedným z dedičov, ktorého navádzala na podanie návrhu na zrušenie listiny o vydedení (o čom sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia odvolacieho súdu). Ďalej (nezreteľne,

s neprimeranou dĺžkou vykazuje znaky reštančnosti. K stanovisku okresného súdu z 9. júla 2025 uvádza:

- a) z jeho obsahu nevyplýva, že by si bol okresný súd priet'ahov vedomý;
- b) k tvrdeniu súdu, že aktivita s'ťažovateľa uplatňujúceho svoje práva bráni súdu, aby vo veci konal a rozhodoval, uvádza, že mu nemožno za vinu pri priet'ahoch v súdnom konaní klásť vykonávanie procesných úkonov, ktoré sú realizáciou jeho zákonných oprávnení;
- c) na ujmu s'ťažovateľovi nemôže byť ani jeho žiadosť i následné konanie o ustanovenie bezplatného právneho zastúpenia, preto vyjadruje nesúhlas s údajným zavinením nečinnosti súdu v dĺžkach 3 mesiace, 9 a pol mesiaca a 13 mesiacov zo strany s'ťažovateľa;
- d) na ujmu mu obdobne nemôže byť ani zmena v osobe zákonného sudcu v prejednávanej veci.

12. V závere dodáva, že ako starobný dôchodca sa vo svojej ťaživej hospodárskej a sociálnej situácii nemôže 16 rokov domôcť rozhodnutia, na základe ktorého by mal zdediť nehnuteľný a hnutel'ný majetok po svojej nebohej matke. Aj jeho rodina je neakceptovateľne dlhú dobu v právne neistote, čo sa týka nadobudnutia dedičstva s'ťažovateľom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

13. Podstatou ústavnej s'ťažnosti je tvrdenie s'ťažovateľa o nečinnosti okresného súdu a o úmyselnom vzniku zbytočných priet'ahov v dedičskom konaní trvajúcom vyše 15 rokov, počas ktorého má podľa s'ťažovateľa dochádzať k likvidácii majetku zosnulej poručiťky. Z obsahu s'ťažnostnej argumentácie možno vyvodiť, že s'ťažovateľ vynakladá snahu o zahrnutie do aktív dedičstva aj firmu poručiťky podnikajúcej ako samostatne hospodáriaca roľníčka s celým jej majetkom. Výrazne namieta aj rôzne manipulácie so spisom či nerešpektovanie záväzného právneho záveru kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Z obstaraných podkladov na rozhodnutie ústavného súdu vo veci s'ťažovateľa ústavný súd zistil, že účastníci konania pred ústavným súdom prezentujú diametrálne odlišný pohľad na to, kto je za priet'ahy v dedičskom konaní začatom v roku 2009 zodpovedný. V naznačenej súvislosti podotýka, že s'ťažovateľ častokrát, najmä pokiaľ ide o reakciu na vyjadrenie okresného súdu z 9. júla 2025, skĺzaval k neadekvátnym invektívam, najmä vo forme osobných útokov proti predsedovi okresného súdu.

15. Ústavný súd hneď v úvode považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že zdvorilá úradná komunikácia je vyjadrením profesionality a vzájomného rešpektu všetkých subjektov zúčastnených na konaní a umožňuje pestovať vzájomnú dôveru, že tieto sa navzájom s úctou počúvajú. Ak sa v úradnom styku komunikuje bez emócií, osobných útokov či agresie, vytvárajú sa tým zdravé predpoklady, aby sa všetci mohli sústrediť na podstatu sporu a racionálneho hodnotenia všetkých okolností prípadu, čo v konečnom dôsledku nevyhnutne prispieva k spravodlivému rozhodnutiu. Aj názory, ktorými účastník konania alebo jeho právny zástupca nesúhlasia s rozhodnutiami súdov, sa dajú formulovať vecne, slušne a zdvorilo a nestrácajú pritom na svojej presvedčivosti. Nemožno privoliť, aby sa novou normou slušnej úradnej komunikácie stali útočné prejavy, ktorých primárnou úlohou nie je zdôrazniť fakty, ale vyvolať negatívne a pohrdavé emócie k názorom iných. Ústavný súd sa aj týmto spôsobom dôrazne hlási k tomu, že mieni dbať na presadzovanie rešpektu medzi všetkými subjektami zúčastnenými na konaní. Zdôrazňuje pritom, že zdvorilá úradná komunikácia je nepochybne implicitnou náležitosťou ústavnej s'ťažnosti (I. ÚS 543/2024).

16. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 171/20). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

17. Vec sťažovateľa nie je z právneho hľadiska zložitá na posúdenie, keďže vymedzená agenda prejednaní dedičstva je upravená stabilnou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 246/2022). Berúc do úvahy konkrétne okolnosti prejednávaného prípadu, ústavný súd konštatuje, že predmet sporu sa v tomto prípade nevyznačuje ani faktickou zložitou.

18. Výrazný podiel na nepriaznivom vybavení veci má podľa názoru ústavného súdu jednak sťažovateľ, ktorý svojím postojom k prejednaniu dedičstva značne sťažuje plynulosť dedičského konania, tým odďaľuje odstránenie stavu právnej neistoty, o ktoré v ústavnej sťažnosti sám žiada, ale súčasne aj okresný súd, najmä pre jeho letargický prístup k procesným obštrukciám sťažovateľa. Z tohto dôvodu bude vyhodnocovanie druhého kritéria (správanie účastníka konania) spolu s tretím kritériom (postup súdu) v ďalších bodoch odôvodnenia tohto nálezu v zásade splývať.

19. Ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na viacnásobnú zodpovednosť sťažovateľa za množstvo odročených pojednávaní, pričom z ústavnej sťažnosti (aj) v znení jej doplnení nevyplývajú žiadne, tobôž nie dôležité dôvody odročenia [§ 183 Civilného sporového poriadku, (ďalej len „CSP“) v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), predtým § 119 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“)]. Početne predkladané žiadosti účastníka dedičského konania o odročovanie pojednávaní je možné považovať za procesné obštrukcie, ktoré svojou intenzitou porušujú princíp zákazu zneužitia subjektívnych práv a ktoré z povahy veci vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Viacnásobné obštruovanie nariadeného termínu pojednávania nemôže požívať súdnu ochranu (čl. 5 CSP, v spojení s § 2 ods. 1 CSP, predtým § 2 OSP). S týmito nepochopiteľnými obštrukciami zo strany sťažovateľa korešpondovala aj nepochopiteľná nečinnosť konajúceho súdu, ktorý sa nevedel s týmito obštrukciami žiadnym relevantným spôsobom vysporiadať [§ 102 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP, predtým § 53 OSP].

20. K tvrdeniam okresného súdu a obzvlášť súdnej komisárky, ktorá vznik prietahov odvíja okrem iného aj od neposkytnutia potrebnej súčinnosti zo strany sťažovateľa [najmä pokiaľ ide o výzvy na predkladanie dôkazov (napr. účtovnej závierky) na účely ustálenia súpisu aktív a pasív dedičstva], ústavný súd ani v tomto prípade nezistil asertívnejší prístup súdu k vynúteniu si splnenia elementárnej procesnej povinnosti účastníka dedičského konania poskytnúť súdu na jeho výzvu potrebnú súčinnosť. Neochota účastníka konania dobrovoľne poskytnúť súdu v procese obstarávania pokladov pre jeho rozhodnutie súčinnosť ide ruka v ruke s potrebou účastníka konania k plneniu „motivovať“ prostriedkami štátneho donútenia, ktorým je okrem iného aj ukládanie poriadkových pokút.

21. Ústavný súd vníma, že sťažovateľ nebude súhlasiť s rozhodnutím o dedičstve, najmä pokiaľ v aktívach dedičstva nebude majetok firmy po poručiťke. Preto v tejto súvislosti apeluje aj na sťažovateľa, aby si riadne a efektívne splnil jemu súdom uložené povinnosti. Ak sťažovateľ

tvrdí, že firma poručiťky mala ku dňu smrti nejaký majetok, a ak relevantnými dôkazmi disponuje, tak je povinný ich súdu vydať. Opačný prípad robí do určitej miery jeho snahu o zaradenie tohto majetku do aktív dedičstva nekonzistentnou a nekoherentnou. V tejto súvislosti možno podporne poukázať aj na bod 40 kasačného uznesenia krajského súdu sp. zn. 9CoD/4/2020 z 28. januára 2021, ktorý taktiež podmieňuje zahrnutie aktív do dedičstva po poručiťke istou mierou aktivity a poskytnutia súčinnosti dedičov v podobe dostatočného označenia ďalšieho majetku poručiťky.

22. Ústavný súd sa zásadne stotožňuje s názorom okresného súdu, podľa ktorého mu nemožno pričítať na ťarchu obdobie, počas ktorého sa vec nachádzala na odvolacom súdu a dovolacom súde. Výnimku z tohto predstavuje obdobie 12 mesiacov (od marca 2020 do marca 2021), keďže čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia okresného súdu z 10. decembra 2019 z dôvodu nepreskúmateľnosti (por. bod 34 uznesenia krajského súdu sp. zn. 9CoD/4/2020 z 28. januára 2021) ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo.

23. V prípade obdobia prerušenia dedičského konania (por. bod 4 tohto nálezu) – ktoré sa časovo prelína s obdobím dovolacieho konania vedeného pred najvyšším súdom pod sp. zn. 2Cdo/59/2017 – je potrebné uviesť, že to nie je samo osebe je možné hodnotiť ako nečinnosť súdu a ani pričítať toto obdobie na ťarchu okresného súdu (m. m. I. ÚS 153/2021).

24. Ďalej okresný súd poukazoval na správanie sťažovateľa v súvislosti s predkladaním plnomocenstva pre advokáta na účely dovolacieho konania. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že nemožno považovať za chybu súdu, že sťažovateľ „lavíroval“, pokiaľ ide o odvolanie advokáta určeného Centrom právnej pomoci. Možnosť odvolať ustanoveného advokáta je právo účastníka konania, avšak časové obdobie tomu prislúchajúce nemožno pripísať na vrub všeobecnému súdu. Zohľadňujúc okolnosti tohto prípadu, je potrebné konštatovať, že (bezvýsledný) postup sťažovateľa pri odstraňovaní vád „prvého“ dovolacieho konania je pre vznik prietáhov irelevantný, keďže v tom čase bolo dedičské konanie prerušené. Pokiaľ ide o ďalší márný pokus o odstránenie vád dovolacieho konania, ústavný súd hodnotí, že kratšie obdobie (od 20. apríla 2021 do 28. júna 2021), počas ktorého sťažovateľ nepredložil plnú moc na zastupovanie v dovolacom konaní, nemožno považovať za také, ktoré by zásadným spôsobom predĺžilo konanie pred súdom.

25. Aj napriek uvedenému nemožno postup okresného súdu hodnotiť ako efektívny. Konajúci súd bol podľa názoru ústavného súdu príliš pasívny pri zužovaní sťažovateľovho priestoru na obštrukcie. Ak by konajúci súd v napadnutom konaní postupoval efektívne a prietahy v konaní by boli spôsobené iba obštrukciami strán v konaní, ústavný súd by nemal priestor na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. No ak popri obštrukciách strany v konaní aj samotný súd koná neefektívne, v takomto prípade ani obštrukcie sťažovateľa v napadnutom konaní nevyučujú porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zo strany konajúceho súdu, samozrejme, po zohľadnení miery prispenia k vzniku prietáhov a ich rozsahu samotným sťažovateľom.

26. Ústavný súd sumarizuje, že aj keď od celkovej dĺžky dedičského konania začatého v roku 2009 odčítal aj obdobia nečinnosti, ktoré sa okresnému súdu na ťarchu nepripisujú (por. body 20 a 21 tohto nálezu), je dĺžka dedičského konania – bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej, a to ani na prvom stupni – extrémna, už sama osebe nezlučiteľná s obsahom označených práv, a preto z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná. Prihliadajúc na uvedené skutočnosti, postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadost'učinenie

27. V čase rozhodovania ústavného súdu nie je vo veci stále právoplatne rozhodnuté a ani z vyjadrenia okresného súdu nevyplývajú priaznivé vyhliadky smerujúce k ukončeniu dedičského konania, preto ústavný súd formuloval príkaz okresnému súdu konať v zmysle predloženého petitu ústavnej s'ťažnosti (bod 2 výroku tohto nálezu).

28. S'ťažovateľ sa domáhal aj primeraného finančného zadost'učinenia (5 000 eur). Cieľom tohto inštitútu je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04). Berúc do úvahy opísané obštrukčné správanie s'ťažovateľa a nespôsobilosť súdu, to účinne prekonávať, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal primerané finančné zadost'učinenie 1 000 eur (bod 3 a 6 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1157,52 eur.

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. S'ťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, doplnenie ústavnej s'ťažnosti, replika), čo predstavuje celkom sumu 1157,52 eur.

31. Keďže ústavný súd po splnení zákonných podmienok s'ťažovateľovi uznesením č. k. I. ÚS 339/2025-32 z 29. mája 2025 ustanovil právneho zástupcu, uložil povinnosť zaplatiť právnemu zástupcovi trovy konania Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária ústavného súdu“) z rozpočtových prostriedkov. Zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet kancelárie ústavného súdu (body 4 a 5 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu